

И тъй, чрезъ обработване, опитомяване и изострене на своитѣ тѣлесни и умствени сили, човѣкъ усѣща и долавя разнообразнитѣ приятни звукове въ природата, естественитѣ и изкуствени картини, багри, статуи, изгледи, движения и чрезъ това облагородява и задоволява душата си, радва се и се възхищава отъ успѣха си, отъ придобивкитѣ си. Съ една дума, той блаженствува душевно и тѣлесно, приобщава се съ мировата хармония, съ висшия разумъ, съ Бога. И тъкмо това е предназначението на човѣка.

Обръщайки се къмъ народнитѣ водачи, просвѣтители и духовни учители, д-ръ Селимински ги *съветва да направятъ учението си съобразно съ естественото предназначение на човѣка, защото само тъй тъй истински ще изпълнятъ дълга си къмъ ближнитѣ и Родината.*

Религия, нравственостъ и естественото предназначение на човѣка.

Не е възможно човѣкъ само чрезъ чисто нравствено учение да бжде честитъ на свѣта. Необходимо е преди всичко на човѣка да се облѣче, да се нахрани, да се подслони и да запази живота си. Ако по нѣкоя причина не може да задоволи тѣзи свои първи нужди, той въпрѣки волята си отстъпва отъ нравствения законъ. Вие можете да говорите за Божитѣ заповѣди и човѣшки закони, за естественото предназначение на човѣка, колкото щете, но той не ще ви разбере. Неговиятъ умъ е помраченъ, а чувствата му затпени. И докато обществото съ своитѣ наредби не осигури на своя членъ свободата на труда и плода отъ него, докато не го улесни да посрещне първитѣ си нужди и не се ползува отъ правата си следъ изпълненъ дългъ, вие не можете да го сродите съ единъ ненарушимъ нравственъ законъ.

Наистина, религията, която е приобщение на човѣка съ Бога, утешава, обаче и най-вѣрващиятъ не може да устои предъ изкушенията, щомъ нѣмотията и неправдитѣ сериозно го засѣгатъ. Ако въ обществото има хора здрави, охолни, потънали въ наслади, но без-